

Woest

Woest ben ik. Weer tien onschuldige kinderlevens op de kerfstok van het Syrische leger. Gevechtsvliegtuigen bombardeerden een dorpje buiten Damascus, waar op dat moment kinderen buiten speelden. Wat me uitzinnig maakt, is dat een woordvoerder van het leger zich erover durfde te verbazen dat er dáár en op dát moment kinderen buiten speelden. Hufter! Het was een speeltuin die je met jullie clusterbommen wegvaagde. En, dat is wat kinderen normaal doen, spelen!

Ik kan niet meer tegen berichten over geweld. Vooral als kinderen de dupe zijn. Dat schijnt te komen door de geboorte van mijn kind. De wereld moet voor mijn zoon een betere zijn. Daar horen geweld, agressie en andere slechtheden niet in. Een lekkere actiefilm op de bank is er niet meer bij. De tietten en de helikopters zijn vaak het probleem niet. Het stoere in-de-rondte schieten, wat iedereen gemakkelijk en normaal schijnt te vinden, wel. Dat is niet normaal! En ik vind het ook niet normaal dat Jeroen en mijn broer veel vertier beleven aan het, op brute wijze, neerschieten van lieve digitale vogeltjes in Angry birds.

Vins ziet per ongeluk een stukje van het journaal. Hij kijkt naar de gierende chaos van de gevechten in de Gazastrook en wijst met een vrolijk gilletje naar de rennende mensen. Vervolgens huppelt hij giechelend door de kamer: "Renne, renne".

Lief klein jongetje, kon je maar voor altijd zo onbevangen naar de wereld blijven kijken. Wat moet het heerlijk zijn in je vrolijke 'sneeuwbol', waarin het leven nog een spelletje is. Er mag nooit een barstje in komen. Ik wou dat ik die bol kon inpakken in dikke lagen noppenfolie, goed beschermd tegen het schieten, en misschien zelfs tegen tietten en helikopters.

Maar dat kan ik niet. In plaats daarvan vertrouw ik erop dat jij onze wereld een stukje mooier maakt.